

munens Fattigvæsen, en Foranstaltning, som maatte paabyde sig af sig selv, da de Forhold vare ophørte, som tilbeels kunde afgive Grund for Statens Bestridelse af Fattigudgifterne ved de militaire Eater. De tre sidstnævnte Bidrag har Regjeringen selv anerkjendt for at være af en mindre bindende Charakter, idet det er dem, som den kun har capitaliseret til det 10dobbelte Beløb; men ogsaa de øvrige maae efter deres Oprindelse erkjendes at savne enhver obligatorisk Charakter. En Bevilling til eller Tilfagn om at drive et Lotteri kan tages tilbage; Staten skylder ikke en Commune Erstatning, fordi den inddrager Statsafgifter, som have været henlagte til Communens Kasse; og Assistentshuset er et Institut, som Staten har viist Kjøbenhavn en Velgjerning ved at oprette, og for hvis Oprettelse den selvfølgelig ikke skylder Staden noget Bederlag, men som den tværtimod vilde være berettiget til at forandre og ophæve efter eget Tykke, hvorved al Tale om en Afgift deraf maatte bortfalde. Fremdeles sees det af de meddelte Oplysninger, at den Form, hvorunder disse Bidrag have været ydede, og tilbeels endog deres Størrelse, har været velkendte, hvilket endmere tyder paa, at de betragtedes som en Raadesag og ikke som en Ret for Kjøbenhavns Commune. Spørgsmaalet bliver da, om den Form, som de definitivt havde antaget, og hvori de foresaundes ved Afsløsningen, begrundede noget umisteligt Krav for Communen. Deres seneste Form og Størrelse var deels fastsat i Planen for Kjøbenhavns Fattigvæsen af 1ste Juli 1799, som er en Lov, deels ved kongelige Rescripter og Resolutioner fra Gnevældens Tid, deels (for Assistentshuusafgiftens Bedkommende) ved den omtalte „Forening“ mellem Fattigvæsenet og Søvæsthuset af 1753, som der efter det allerede Anførte vistnok maa tillægges en lignende Charakter som en kongelig Resolution, dels endelig (for Havne-, Accise- og Læstpengenes samt Acciselastepenges og Winterhavnepenges Bedkommende) ved en kongelig Resolution af 7de Juni 1856. At enhver saadan Regjeringstilfjendegivelse i Gnevældens Tid kunde eenfaldig forandres og ophæves ved en tilsvarende Regjeringstilfjendegivelse, uden at det paagjældende Tilfælde faldt ind under

den Art Tilfælde, i hvilke det var Sædvane at tilstaae Bedkommende Søgemaalret, turde være ubestrideligt, saameget mere som det sees, at flere af de omhandlede Regjeringstilfjendegivelser selv indførte Forandringer i tidligere Regjeringstilfjendegivelser af samme Art. De maae herefter antages at have Charakteren af Love eller Anordninger og kunde som Følge heraf, uden nogen Indvigelser af Kjøbenhavns Commune, forandres eller ophæves af den lovgivende Magt, der paa det finansielle Omraade har arvet baade den Myndighed, som udøvedes gennem Love, og den, som udøvedes gennem Anordninger. At der om et Par af Afgifterne var fastsat, at de skulde ydes „for bestandig“, kunde ikke give de paagjældende Regjeringstilfjendegivelser nogen obligatorisk Charakter, og ligesaa lidt kunde der støttes nogen Art af Hævd paa, at Bidragene havde været ydede i saa lang en Aarække, og at de siden Grundlovens Indførelse uforandret og uden Forbehold havde været bevilgede af de lovgivende Forsamlinger. Med Hensyn til den lille Ydelse, som er fastsat ved kongelig Resolution under den constitutionelle Tid, sees det vel af Oplysningerne, at Staten dertil har indhentet Communalbestyrelsens og Havnevæsenets Samtykke; men ligesom det neppe var correct, at en saadan Bestemmelse blev truffen ved kongelig Resolution*), saaledes var det ufornødent at indhente de to nævnte Autoriteters Samtykke, og den da trufne Ordning fik neppe derved nogen mere bindende Charakter, end den ellers vilde have havt. Men naar det saaledes efter Mindretallets Mening ikke kan erkjendes, at nogen af disse Regjeringstilfjendegivelser stiftede nogen umistelig Ret for Kjøbenhavns Commune, saa maa det paa den anden Side erkjendes, at saalænge

*) I alt Fald vilde det ikke have været correct, om dette var skeet ligeoverfor Rigsdagen. Det var imidlertid ikke Rigsdagen, men Rigsraadet, under hvis Omraade denne Sag henhørte i 1856. Men det vil være ufornødent her at undersøge, om Forsamlingen af 2den October 1855 hjemlede Regjeringen en større Ret i saa Henseende end Grundloven; thi havde Regjeringen dengang en saadan uvildet Ret, saa vilde Resolutionen af 1856 aldeles være at stille sammen med de tgl. Resolutioner fra Gnevældens Tid, og hvad der er sagt om disse, maatte da ogsaa gjælde om den.